

Arrest

nr. 269 506 van 8 maart 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. DE BEULE
Gijzelaarsstraat 21
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Mongolische nationaliteit te zijn, op 4 november 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 4 oktober 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 8 november 2021 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 januari 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 februari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. BOAMAH, die loco advocaat D. DE BEULE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 11 juni 2019 dient verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie. Deze aanvraag wordt op 11 juni 2019 niet in overweging genomen door de gemachtigde van de burgemeester van de stad Antwerpen, omdat verzoekster de aanverwantschapsband met een burger van de Unie niet aantoonde.

1.2. Op 7 april 2021 dient verzoekster een nieuwe aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar tante die de Poolse nationaliteit bezit. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie beslist op 4 oktober 2021 tot weigering van verblijf van

meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de bestreden beslissingen, die zijn gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 07.04.2021 werd ingediend door:

Naam: [B.]

Voorna(a)m(en). [K.]

Nationaliteit: Mongolië

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 07.04.2021 gezinshereniging aan met haar tante [M.B.], van Poolse nationaliteit, met rijksregisternummer [...].

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;...'

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2° moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel'.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- Mail vanwege betrokkene dd. 10.05.2021 met uitleg over de aanvraag van de verzendbewijzen van geld via Western Union vanwege de referentiepersoon aan betrokkene; Bijhorend antwoord van Western Union dd. 04.05.2021, waarin wordt aangegeven dat deze aanvraag 90 dagen kan duren voor dat zij deze documenten kan ontvangen.*

Er worden geen verdere documenten voorgelegd.

Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat de referentiepersoon sedert 30.11.2017 in België verblijft. Van een (dreigende) schending van haar recht op vrij verkeer is geen sprake.

Bijkomend dient opgemerkt te worden dat:

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Het gegeven dat betrokkene op 11.02.2021 officieel gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet heeft aangetoond dat zij onvermogen was in haar land of origine, er niet afdoende werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine effectief ten laste was van de referentiepersoon, er niet blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon niet ten laste vielen/vallen van de

Belgische staat, en dat er niet werd aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene ten laste te nemen.

Het gegeven dat betrokkene sedert februari 2021 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145 912 dd. 21.05 2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1,2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen Wettelijke basis artikel 7§1,2° van de wet van 15 12 1980: legaal verblijf in België is verstreken

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon en haar gezin zich in België gevestigd hebben, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie met de referentiepersoon of overige gezinsleden, anders dan de gewone affectieve banden, werden niet aangetoond. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In wat verzoekster omschrijft als haar eerste en tweede middel stelt zij als volgt:

“Eerste middel: ten laste van referentiepersoon

Verzoekster is afhankelijk van de materiële bijstand van referentiepersoon. Verzoekster brengt bewijzen voor uit het verleden dat zij financieel ten laste valt van referentiepersoon.

Het ten laste zijn wordt bewezen met historiek van overgemaakte gelden van referentiepersoon aan verzoekster van Western Union, (stuk 4-5)

Tweede middel; andere voorwaarden voor gezinshereniging met een unieburger conform bovenvermelde artikel Vreemdelingenwet

■ Unieburgerschap

De referentiepersoon is onderdaan van een lidstaat van de Europese Unie, nl. Polen.

■ familielid

De referentiepersoon is tante van verzoekster. Verzoekster bewijst dit met volgende documenten:

o gelegaliseerd geboortecertificaat verzoekster (stuk 5-8)

o geboorteakte van referentiepersoon (stuk 9-10)

o attest van verwantschap (stuk 11)

■ Gezinscel

Verzoekster vormt een gezinscel daarbij inwonende bij referentiepersoon.

Aangezien de voorwaarden van gezinshereniging vervuld zijn, dient het verzoek tot nietigverklaring ontvankelijk en gegrond verklaard te worden

Verzoekster meent de volgende bijkomende middelen te kunnen aanvoeren tegen de motivatie van de bestreden beslissing:

Middelen :

Wat is een middel?

Een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop de rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvV 22 januari 2010, nr. 199.798)

Wat is een Materiële motiveringsplicht: een beslissing dient te worden gedragen door motieven van feitelijke en juridische aard die kenbaar zijn en aanvaardbaar maken dat deze beslissing genomen wordt.

Dat moet blijken uit de beslissing zelf of het dossier. Bedoeling is arbitraire beslissingen van overheden tegen te gaan."

2.1.2. Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "*middel*" moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die regel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

In haar eerste en tweede middel houdt verzoekster, onder meer aan de hand van enkele bijkomend voorgelegde stukken, voor dat zij voldoet aan de voorwaarden voor gezinshereniging met haar tante met de Poolse nationaliteit. De Raad dient er in dit verband evenwel aan te herinneren dat hij zich als annulatierechter slechts uitspreekt over de wettigheid van de bestreden beslissingen. Niettegenstaande verzoekster zelf verduidelijkt wanneer sprake is van een middel, laat zij in haar zogezegde eerste en tweede middel volledig na om te duiden welke wetsbepaling of welk beginsel zij geschonden acht én waarom. Bij gebrek aan de vereiste toelichting zijn deze middelen onontvankelijk.

2.2.1. In een derde middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 40bis, § 2, eerste lid, 4° en 62 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel.

Verzoekster betoogt dat de door haar voorgebrachte gegevens onjuist werden geïnterpreteerd en brengt de volgende toelichting naar voor:

"Er is niet met alle elementen rekening gehouden. Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht de overheid om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 22 november 2012, nr. 221.475). Dit houdt ook in dat zij zich moet steunen op alle gegevens, dienstige stukken en deze ook op een juiste wijze moet bekijken:

De verwerende partij moet zich afdoende informeren over alle relevante elementen en maakte een manifest appreciatiefout.

De Raad onderzoekt enkel of de verwerende partij in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feiten vaststelling en of in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. De beslissing is kennelijk onredelijk (ten laste niet bewezen): uit de stukken blijkt dat verzoekster geen eigen inkomen heeft en onvermogen is en verwerende partijen de stukken neergelegd door verzoekster verkeerd interpreteert en er juist wel een gebrek aan inkomsten is.

Maar de uiteenzetting van verzoekster mag niet louter steunen op theoretische beschouwingen en de grieven mogen niet vaag zijn. In casu zijn grieven duidelijk (zie ook verder) en geen loutere beweringen.

In casu is dit manifest overtreden: waarom:

Ten LASTE

Verzoekster legde dienaangaande de hogervermelde stukken neer:

Dat verzoekster in haar land van herkomst onvermogen was, wordt aangetoond.

Verzoekster heeft geen eigen inkomen en is ten laste van de referentiepersoon.

1.

Er worden voldoende stortingen voorgelegd voor de periode van 2018, waaruit blijkt dat verzoekster ook in Mongolië voor wat betreft haar levensonderhoud ten laste was (en is) van de referentiepersoon.

Bij de oorspronkelijk aanvraag heeft verzoekster geen stukken voorgelegd, omdat de aanvraag bij Western Union enige tijd heeft geduurd vooraleer zij de bewijzen ontvingen dat verzoekster gelden ontving van referentiepersoon.

RvV-rechtspraak: ten laste conform

Art. 40bis

§ 2 eerste lid 4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn:

Het 'ten laste zijn' is een feitenkwestie en mag op alle mogelijke manieren bewezen worden (HVJ 16 januari 2014, Reyes, C-423/12 en HvJ 9 januari 2007, Jia, C-1/05).

De Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) past in de praktijk eigen criteria toe om te oordelen of je ten laste bent, vaak zonder rekening te houden met andere bewijsmiddelen. Dat is in strijd met de rechtspraak van het Hof van Justitie.

De DVZ-criteria zijn gebaseerd op de eigen interpretatie van de DVZ van het begrip 'ten laste zijn'. De criteria zijn soms te streng en kunnen getoetst worden aan de Europese wetgeving en rechtspraak door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

In principe moet je aan alle DVZ-criteria voldoen. De criteria die de DVZ in de praktijk gebruikt zijn:

- Overschrijvingen gedurende minstens 6 maanden*
- Het inkomen van de Unieburger die je komt vervoegen*
- Bewijs van onvermogen*
- Burgerlijke stand*
- Andere mogelijke criteria: je leeftijd en eventuele diploma's*

Echter:

Door dit criterium te gebruiken lijkt verwerende partij ervan uit te gaan dat je (verzoekster), als je een eigendom hebt, het goed kan verkopen en kan leven van de opbrengst. Daardoor zou je dan niet meer ten laste zijn van de Unieburger. Dat is een veronderstelling die misschien niet mogelijk of wenselijk is. Het criterium is in strijd met de rechtspraak van het HvJ en de mededeling van de Europese Commissie, omdat lidstaten van de feitelijke situatie moeten uitgaan en niet van hypothetische omstandigheden.

Volgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) vereist het begrip 'ten laste' hoofdzakelijk een actieve ondersteuning door de referentiepersoon. Het bewijs van onvermogen is slechts bijzaak (RvV 26 oktober 2018, nr. 211.725).

Wat betreft de materiële motiveringsplicht blijkt dat verwerende partij is uitgegaan van verkeerde feitelijke gegevens, niet correct heeft beoordeeld en zij alsdan in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (zie o.a zaak RvV 134 731 / II - 19 mei 2014).

Besluit

De verwerende partij maakt zich schuldig aan een schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en schending van 40bis § 2 eerste lid, 4° en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bij het nemen van de bestreden beslissing, de redelijkheid en de vereiste duidelijkheid, zorgvuldigheidsnorm, evenredigheidsnorm - onjuiste interpretatie van de voorgebrachte gegevens..

Haar beslissing is op een niet-redelijke en niet-zorgvuldige wijze voorbereid en uitgesproken en op een onjuiste interpretatie van de voorgebrachte gegevens."

2.2.2. In een vierde middel voert verzoekster nogmaals de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

Zij stelt als volgt:

"De verwerende partij dient in de akte, in casu van 4.10.2021 de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing en grondslag liggen en op afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2001, nr. 132.710).

Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent (= relevant) moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn. De aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

Dit gebeurde in casu niet, zoals blijkt uit de neergelegde stukken en de voorliggende tekst van verwerende partij in haar beslissing van 4.10.2021 alsmede uit de inhoud van de andere middelen."

2.2.3. Beide middelen worden, gelet op hun verknochtheid, samen behandeld.

2.2.4. Artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissingen duidelijk de determinerende motieven weergeven op basis waarvan deze zijn genomen.

In de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden wordt geduid dat verzoekster de gezinshereniging vroeg met haar tante met de Pools nationaliteit op basis van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, maar dat het gevraagde verblijfsrecht niet kan worden toegestaan. In eerste instantie merkt verweerder op dat de Poolse referentiepersoon reeds sedert 30 november 2017 in België verblijft en dat er bijgevolg geen sprake is van een (dreigende) schending van haar recht op vrij verkeer. Bijkomend wordt geoordeeld dat verzoekster aan de hand van de door haar aangebrachte stukken – dit is een mail met uitleg over de aanvraag van de verzendbewijzen van geld via Western Union vanwege de referentiepersoon aan verzoekster en het bijhorende antwoord van Western Union dat de behandeling van deze aanvraag 90 dagen kan duren – niet aantoonde dat zij voorafgaand aan de huidige aanvraag tot gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon of ten laste was van deze laatste. In dit verband merkt verweerder meer concreet op dat verzoekster niet heeft aangetoond dat zij onvermogen was in haar land van herkomst, dat er niet afdoende werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine effectief ten laste was van de referentiepersoon, dat er niet blijkt dat verzoekster en de referentiepersoon niet ten laste vielen/vallen van de Belgische staat en dat er niet werd aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om verzoekster ten laste te nemen. Het gegeven dat verzoekster sedert februari 2021 in België op het adres van de referentiepersoon is gedomicilieerd, doet volgens verweerder geen afbreuk aan de gedane vaststellingen.

Verder wordt verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de dertig dagen. Verweerder verwijst hierbij naar artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en verduidelijkt dat verzoeksters legaal verblijf in België is verstreken. Hij verwijst hierbij ook naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en stelt dat verzoekster niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon behoort, waardoor het gezinsleven niet wordt geschonden. Hij stelt de aangehaalde afhankelijkheidsrelatie ten opzichte van de referentiepersoon te betwisten en motiveert dat verzoekster een volwassen persoon is van wie mag worden verwacht dat zij een leven kan opbouwen in haar land van herkomst zonder de nabijheid van de referentiepersoon. Hij benadrukt dat er geen sprake is van een weigering van voortgezet verblijf. Hij wijst er ten slotte nog op dat er geen sprake is van minderjarige kinderen in België of van medische problemen in hoofde van verzoekster.

De voorziene motiveringen zijn pertinent en draagkrachtig en stellen verzoekster in staat om te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissingen zijn gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

2.2.5. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel, dat speelt in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid door het bestuur, staat de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat

oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt daarnaast in dat een bestuur zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen, met dien verstande echter dat de aanvrager van een vergunning, in casu van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, alle nuttige elementen moet aanbrengen om te bewijzen dat hij of zij voldoet aan de voorwaarden om de gevraagde vergunning te krijgen (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809). De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid geldt ook ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger (RvS 28 april 2008, nr. 182.450). Het komt verzoekster aldus evenzeer toe de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen.

Verzoekster diende een aanvraag in tot gezinshereniging, in functie van haar tante met de Poolse nationaliteit. Zij beriep zich op haar hoedanigheid van *“ander familielid”* zoals bedoeld in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

[...]

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;”.

Artikel 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet stelt verder als volgt:

“De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

De Raad wijst er met betrekking tot de interpretatie van het begrip *“in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie”* in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet op dat dit artikel de omzetting vormt van artikel 3, tweede lid, a) van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de Burgerschapsrichtlijn) (zie memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2013-14, doc. nr. 53-3239/001, 20-21). Deze bepaling luidt als volgt:

“2. Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;”.

De doelstelling van artikel 3, tweede lid van de Burgerschapsrichtlijn bestaat erin om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen. De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een familielid van een burger van de Unie of aan een persoon die ten laste is van deze burger van de Unie zou, zelfs indien deze persoon geen nauwe verwant is, er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een lidstaat van de Europese Unie te reizen. De vereiste dat een derdelander in het land van herkomst ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie die gebruik maakt van zijn recht op vrij verkeer dient derhalve in het licht van deze doelstelling te worden geïnterpreteerd.

In dit kader kan nuttig worden verwezen naar het arrest Rahman van het Hof van Justitie (HvJ 5 september 2012, C-83/11), waarin het volgende wordt gesteld:

“31 Zoals de advocaat-generaal in de punten 91, 92 en 98 van zijn conclusie heeft uiteengezet, wijst niets erop dat de in die bepalingen gebruikte uitdrukking „land van herkomst” aldus moet worden opgevat dat zij verwijst naar het land waarin de burger van de Unie woonde voordat hij zich in het gastland vestigde. Uit de gecombineerde lezing van deze bepalingen volgt integendeel dat het bedoelde „land van herkomst” in geval van een staatsburger van een derde land die verklaart „ten laste” van een burger van de Unie te zijn, de staat is waarin hij verbleef op het ogenblik dat hij heeft verzocht om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen.

32 Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste” in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven” door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen.

33 Dergelijke banden kunnen ook bestaan zonder dat het familielid van de burger van de Unie in dezelfde staat als die burger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.”

Volgens het arrest Rahman van het Hof van Justitie dient de betrokkene aldus *“nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie”* aan te tonen en dit omwille van *“bijzondere feitelijke omstandigheden”*, zoals onder meer *“financiële afhankelijkheid”* of *“het behoren tot het huishouden”*.

Deze nauwe en duurzame familiebanden kunnen volgens dit arrest ook bestaan zonder dat het familielid van de Unieburger in dezelfde staat als die Unieburger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. Met andere woorden, een situatie van afhankelijkheid kan ontstaan nadat de Unieburger zich reeds in het gastland heeft gevestigd. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.

In de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden wijst verweerder erop dat verzoeksters aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd, omdat zij niet het bewijs kon leveren dat zij, in het land van herkomst, ten laste is van of deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon. Verweerder stelt vast dat zij enkel een stuk voorlegde dat zij aan Western Union vroeg om bewijzen van geldoverschrijvingen over te maken en ook het antwoord van Western Union dat dit tot 90 dagen kan duren. Hij benadrukt dat geen bijkomende documenten zijn voorgelegd, zodat niet kan worden vastgesteld dat verzoekster, in het land van herkomst, ten laste is van of deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon.

Verzoekster betoogt dat ten onrechte niet met alle elementen rekening is gehouden.

In eerste instantie stelt zij dat uit *“de stukken”* blijkt dat zij geen eigen inkomen heeft en dat zij onvermogen is (in haar land van herkomst). Zij houdt voor dat verweerder de door haar neergelegde stukken verkeerd heeft geïnterpreteerd. In de bestreden weigeringsbeslissing stelde verweerder evenwel net vast dat de enige stukken die verzoekster voorlegde betrekking hadden op een vraag die zij had gericht aan Western Union om bewijzen van geldverzendingen te ontvangen en waarvan de behandeling tot 90 dagen kon duren. Verweerder stelde vast dat verzoekster geen verdere documenten heeft voorgelegd. Dit gegeven vindt ook steun in de stukken van het administratief dossier en wordt door verzoekster niet weerlegd. Het is de Raad dus volstrekt onduidelijk welk stuk door verweerder verkeerd zou zijn geïnterpreteerd en zou aantonen dat verzoekster onvermogen is in haar land van herkomst. Verzoekster verduidelijkt ook niet over welk stuk of welke stukken zij het heeft. Dit betoog is weinig ernstig te noemen en vermag geen afbreuk te doen aan de motieven van de bestreden weigeringsbeslissing.

In tweede instantie stelt verzoekster voldoende stellingen voor te leggen uit 2018, die volgens haar aantonen dat zij van in haar land van herkomst voor haar levensonderhoud ten laste is van de referentiepersoon. Zij stelt hierbij nog dat zij bij de oorspronkelijke aanvraag geen stukken heeft voorgelegd, omdat de aanvraag bij Western Union enige tijd heeft geduurd. Verzoekster erkent met andere woorden dat zij de in dit verband aangebrachte stukken niet reeds voorlegde bij het bestuur,

zodat het hiermee evident niet reeds rekening kon houden bij de beoordeling van de aanvraag en het nemen van de bestreden beslissingen.

Nu verzoekster ter ondersteuning van haar aanvraag bij het bestuur slechts stukken voorlegde waaruit blijkt dat zij een aanvraag tot Western Union had gericht om bewijzen van geldverzendingen te ontvangen, zonder dat evenwel bleek dat zij dergelijke bewijzen reeds had ontvangen of kon voorleggen, kan niet blijken dat verweerder onterecht heeft geoordeeld dat verzoekster in gebreke bleef om het bewijs te leveren dat zij, in het land van herkomst, ten laste is van de referentiepersoon. Er blijkt ook niet dat verzoekster stukken voorlegde dat zij, in het land van herkomst, deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon.

In zoverre verzoekster voor het eerst in de procedure voor de Raad alsnog een document van Western Union inzake geldverzendingen voorlegt, moet worden opgemerkt dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110.548). Verzoekster betwist in wezen niet dat zij dit stuk niet reeds voorlegde bij het bestuur ter ondersteuning van haar aanvraag, zodat het hiermee geen rekening kon houden. De Raad is in deze niet bevoegd om de nieuw neergelegde stukken in de plaats van het bevoegde bestuur te beoordelen.

Er moet ook worden benadrukt dat een vreemdeling die vraagt om tot een verblijf in het Rijk te worden toegelaten zijn aanvraag zelf met alle dienstige overtuigingsstukken dient te onderbouwen. Het komt aan verweerder enkel toe de aangebrachte stavingstukken te beoordelen en na te gaan of deze volstaan om de aanvraag in te willigen, wat in de voorliggende zaak niet het geval was.

Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat het thans voorgelegde document van Western Union geen betrekking blijkt te hebben op geldstortingen die door de tante aan verzoekster zijn gedaan, zoals zij dit nochtans tracht voor te houden. De vermelde namen zijn niet deze van verzoekster en haar tante.

Verzoekster geeft nog aan dat het *'ten laste zijn'* naar analogie moet worden geïnterpreteerd als in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet. Zij betoogt dat verweerder in de praktijk criteria toepast die verder gaan dan wat is toegestaan overeenkomstig de rechtspraak van het Hof van Justitie en *'de mededeling van de Europese Commissie'*. Zij stelt dat verweerder er onterecht vanuit gaat dat ze, als ze een onroerend goed bezit, dit kan verkopen en kan leven van de opbrengst. Zij wijst nog op rechtspraak van de Raad dat dit begrip hoofdzakelijk een actieve ondersteuning vereist.

In elk geval moet worden vastgesteld dat deze kritiek van verzoekster niet in verband kan worden gebracht met de werkelijke motieven die ten grondslag liggen aan de bestreden weigeringsbeslissing. Deze komen erop neer dat verzoekster geen concrete bewijsstukken had voorgelegd die konden aantonen dat zij in het land van herkomst ten laste is van haar tante in België. Nergens toont verzoekster aan dat in de bestreden weigeringsbeslissing een bijkomende vereiste werd gesteld die niet wordt voorzien door de wet. Nergens valt ook te lezen als zou verzoekster een mogelijk onroerend goed in het land van herkomst dan maar moeten verkopen om in haar bestaansmiddelen te kunnen voorzien. Verweerder heeft louter vastgesteld dat verzoekster in gebreke bleef de nodige bewijzen van het deel uitmaken van het gezin of het ten laste zijn van de referentiepersoon in het land van herkomst voor te leggen. De voormelde kritiek is volledig vreemd aan de werkelijke motieven van de bestreden weigeringsbeslissing en kan hieraan geen afbreuk doen.

Verzoekster maakt niet aannemelijk dat verweerder bij zijn beoordeling is uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens of dat hij hierbij op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze of in strijd met artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet heeft gehandeld.

Een manifeste beoordelingsfout of een schending van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel of het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

2.2.6. In zoverre verzoekster de schending aanvoert van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet, wordt opgemerkt dat deze bepaling handelt over *"de bloedverwanten in opgaande lijn [van de burger van de Unie], alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen"*. Nu verzoekster een verblijfsaanvraag indiende overeenkomstig artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet en dit in functie van haar Poolse tante, is een schending van de voormelde door haar ingeroepen bepaling niet aan de orde.

2.2.7. Het evenredigheidsbeginsel wordt geschonden wanneer de door de overheid gemaakte keuze een kennelijke wanverhouding tussen het algemeen belang en het particuliere belang tot gevolg heeft (M. BOES, "Het redelijkheidsbeginsel", in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 184). De Raad stelt evenwel vast dat verzoekster op geen enkele wijze uiteenzet waarom in casu zou moeten worden besloten tot een dergelijke kennelijke wanverhouding, zodat een schending van het evenredigheidsbeginsel niet kan worden vastgesteld.

2.2.8. Het derde en vierde middel zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

2.3.1. Verzoekster voert in een vijfde middel de schending aan van artikel 7, leden 1 en 2 van de Burgerschapsrichtlijn.

Zij zet haar middel uiteen als volgt:

"Geen juiste toepassing van artikel 7.1 en 7.2 van deze richtlijn in samenspraak met de andere middelen."

2.3.2. De door verzoekster aangehaalde bepalingen van artikel 7, leden 1 en 2 van de Burgerschapsrichtlijn handelen over het verblijfsrecht van meer dan drie maanden voor burgers van de Unie en hun *"familieleden die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten, en die de burger van de Unie begeleiden of zich in het gastland bij hem voegen, en voldoen aan de voorwaarden onder a), b) of c)"*.

Voor de definitie van *"familielid"* voor de toepassing van deze richtlijn moet worden verwezen naar artikel 2, dat hieromtrent het volgende stelt:

"a) de echtgenoot;

b) de partner, met wie de burger van de Unie overeenkomstig de wetgeving van een lidstaat een geregistreerd partnerschap heeft gesloten, voorzover de wetgeving van het gastland geregistreerd partnerschap gelijk stelt met huwelijk en aan de voorwaarden van de wetgeving van het gastland is voldaan;

c) de rechtstreekse bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder b), beneden de leeftijd van 21 jaar of die te hunnen laste zijn;

d) de rechtstreekse bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder b), die te hunnen laste zijn;"

Zoals reeds werd aangegeven, is verzoekster de nicht van de referentiepersoon en is zij dus geen *"familielid"* in de zin van de Burgerschapsrichtlijn. Artikel 7, leden 1 en 2 van deze richtlijn handelen dus geenszins over haar situatie. Verzoekster kan er dus in geen geval dienstig de schending van inroepen, en dit nog daargelaten de vraag naar de rechtstreekse werking ervan.

Het vijfde middel kan niet worden aangenomen.

2.4.1. In een zesde middel stelt verzoekster als volgt:

"[...] Wettigheidstoezicht

Is de verwerende partij uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (zie RvS 7 december 2001, nr. 101.624). Volgens verzoekster is dit niet gebeurd door geen rekening te houden, hoofdzakelijk, met alle stortingen naar verzoekster, niet betwist door verwerende partij."

2.4.2. Verzoekster lijkt andermaal de schending aan te voeren van de materiële motiveringsplicht, omdat verweerder onterecht geen rekening zou hebben gehouden met stortingen die aan haar zouden zijn gebeurd. In dit verband volstaat een verwijzing naar de bespreking van het derde en vierde middel. Het betoog van verzoekster als zou verweerder niet betwisten dat er geldstortingen aan haar zijn gebeurd, is al te gek voor woorden, nu verweerder in de bestreden weigeringsbeslissing net vaststelde dat verzoekster in gebreke bleef concrete bewijzen van geldstortingen voor te leggen. Het zesde middel is ongegrond.

2.5.1. In een zevende middel voert verzoekster het volgende aan:

“[...] Beginsel van behoorlijk bestuur en openbaarheid van bestuur: werkwijze van de DVZ moet uitgelegd worden (zorgvuldigheidsnorm-evenredigheidsnorm: zie hierboven)

Verwerende partij legt niet uit hoe zij te werk is gegaan conform behoorlijk bestuur en openbaarheid van bestuur. De beginselen worden hieronder vermeld en zijn verwerkt in de andere middelen, maar concreet heeft verwerende partij hierop zelfs geen antwoord gegeven zodat zij niet zijn nageleefd en er annulatie tussenkomt.

Formele beginselen

Voorbeelden zijn:

- *Legaliteitsbeginsel. Er is geen bevoegdheid zonder grondslag in wet of Grondwet.*
- *Zorgvuldigheidsbeginsel. De overheid moet een besluit zorgvuldig voorbereiden en nemen: correcte behandeling van de burger, zorgvuldig onderzoek naar de feiten en belangen, procedure goed volgen en deugdelijke besluitvorming*
- *Motiveringsbeginsel. De overheid moet haar besluiten goed motiveren: de feiten moeten kloppen en de motivering moet logisch en begrijpelijk zijn*
- *Rechtszekerheidsbeginsel. De overheid moet haar besluiten zó formuleren dat de burger precies weet waar hij aan toe is of wat de overheid van hem verlangt. Bovendien moet de overheid de geldende rechtsregels juist en consequent toepassen.*
- *Fair-play-beginsel. Het Fair-play-beginsel zorgt voor een eerlijke behandeling van een besluit. Het bestuursorgaan vervult zijn taak zonder vooringenomenheid of partijdigheid*
- *Verbod op détournement de procédure. Er mag geen lichtere procedure worden gevolgd om tot een besluit te komen, wanneer daarvoor een met meer waarborgen omklede procedure openstaat.*

Materiële beginselen

De materiële beginselen hebben betrekking op de inhoud van bestuursbesluiten. Voorbeelden zijn: specialiteitsbeginsel, materiële rechtszekerheidsbeginsel, gelijkheidsbeginsel en het verbod op détournement de pouvoir.

- *Specialiteitsbeginsel. Een bestuursorgaan mag alleen die belangen behartigen waarvoor de betrokken wet of regeling een grondslag biedt*
- *Evenredigheidsbeginsel. De overheid moet ervoor zorgen dat de lasten of nadelige gevolgen van een overheidsbesluit voor een burger niet zwaarder zijn dan het algemeen belang van het besluit*
- *Materiële rechtszekerheidsbeginsel. Een burger die gedurende een ruime periode een bepaalde rechtspositie heeft opgebouwd, mag er in principe op vertrouwen dat deze rechtspositie kan worden voortgezet, dan wel dat hij bij gewijzigd beleid gecompenseerd wordt.*
- *Gelijkheidsbeginsel. De overheid moet gelijke gevallen op gelijke wijze behandelen. Verbod van détournement de pouvoir. Een bestuursorgaan mag de hem geattribueerde of gedelegeerde bevoegdheid alleen gebruiken voor het doel waarvoor die bevoegdheid is gegeven*
- *Vertrouwensbeginsel. Ook wel beginsel van de opgewekte verwachting. Wie op goede gronden - bijvoorbeeld na een duidelijke toezegging - erop mag vertrouwen dat de overheid een besluit neemt, heeft daar ook recht op.”*

2.5.2. Zoals reeds werd opgemerkt, moet verzoekster niet enkel de bepalingen of beginselen aanduiden die zij geschonden acht, maar zij moet ook toelichten op welke wijze deze volgens haar zijn geschonden door het nemen van de bestreden beslissingen. Een louter theoretisch betoog inzake allerhande rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur zonder concrete toelichting waarom deze zijn geschonden, zoals dit in casu het geval is, kan dus niet volstaan. De Raad begrijpt ook niet wat verzoekster precies bedoelt met haar betoog dat verweerder had moeten uitleggen “hoe zij te werk is gegaan conform behoorlijk bestuur en openbaarheid van bestuur”. Zij houdt onterecht voor als zou verweerder in een door hem genomen beslissing moeten motiveren inzake alle door haar aangehaalde beginselen. De formele motiveringsplicht, waarop reeds werd ingegaan bij de bespreking van het derde en vierde middel, vereist dit niet. Het middel is, bij gebrek aan de vereiste precisie, onontvankelijk, minstens ongegrond.

2.6.1. In een achtste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM) en van artikel 22 van de Grondwet.

Zij verstrekt de volgende toelichting bij haar middel:

“Artikel 8 EVRM primeert als hogere norm op de Vreemdelingenwet.

Artikel 8 EVRM luidt als volgt:

[...]

Om een schending van artikel 8 van het EVRM te kunnen aanvoeren, dient er vooreerst sprake te zijn van een gezinsleven in de zin van artikel 8, eerste lid van het EVRM.

Verzoekster voegt zich samen met een Unieburger - Poolse, wonende in België. Ze vormen feitelijk een gezinscel. Dat ze hiermee een affectieve- en een financiële band bewijzen: de referentiepersoon is niet van verzoekster

Gelet op het feit dat er sprake is van een hecht gezin in de zin van artikel 8 van het EVRM, samenwonend in Antwerpen, diende de verwerende partij rekening te houden met de mogelijk schending van artikel 8 EVRM, hetgeen de verwerende partij niet gedaan heeft.

De verwerende partij maakt zich derhalve hierbij schuldig aan een schending van artikel 8 EVRM.

Het is niet omwille van het feit dat de verwerende partij meent dat verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet (betwist op zich), dat verzoekster zich niet kan bevinden in een gezinssituatie die dient beschermd te worden overeenkomstig artikel 8 EVRM.

Verzoekster meent dat het gezinsleven dat zij onbetwistbaar heeft met de referentiepersoon op disproportionele wijze wordt aangetast, in strijd is met artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend op 4 november 1950 te Rome, en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955. Verzoekster meent dat in de bestreden beslissing niet werd gemotiveerd welke motieven opgesomd in alinea 2 van artikel 8 EVRM de aantasting van het gezinsleven zouden rechtvaardigen, noch in welke mate deze aantasting proportioneel zou zijn.

Artikel 8 van het EVRM beschermt naast het gezinsleven tevens het privéleven.

Onder het recht op respect van het privé-leven, toegekend door de internationale beschermings-instrumenten van de rechten van de mens, moet worden verstaan als « het recht van elke menselijk wezen om zijn affectieve, sexuele en familiale relaties te beleven waarbij zijn vrijheid, zijn waardigheid en zijn verantwoordelijkheid worden gerespecteerd » (J.-L. RENCHON, «La Convention européenne et la régularisation des relations affectives et familiales dans une société démocratique », in La mise en oeuvre interne de la Convention européenne des droits de l'homme, Ed, Jeune barreau de Bruxelles, 1994, p.92)

In het onderhavig geval, moet het onderzoek naar de proportionaliteit uitgevoerd worden, rekening houdend met dit recht op het privé-leven.

De Raad van State, preciseert in dit opzicht in haar arrest n° 58.969 van 1 april 1996 dat « het recht op respect van het privé- en familieleven, toegekend door het art. 8.1 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, kan worden beperkt door de contracterende Staten binnen de grenzen vastgesteld door het art. 8.2. van hetzelfde Verdrag; dat de wet van 15 december 1980 aangaande de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, in de lijn ligt van deze alinea; dat, als de toepassing van deze wet op zich geen inbreuk op het bovenvermelde art. 8 uitmaakt, de uitvoering van een verwijderingmaatregel, rekening houdend met de omstandigheden, effectief strijdig kan blijken te zijn met dit artikel. » (R.D.E.. 1996, p. 743-744)

Paragraaf 2 van deze zelfde beschikking staat geen inmenging in dit recht toe dan op voorwaarde dat de inmenging voorzien is door de wet, dat zij overeenkomstig de wettelijke doelstellingen is zoals gedefinieerd in deze paragraaf en dat zij noodzakelijk is in een democratische maatschappij.

Naast deze "principes" doet het Europees Hof voor de Rechten van de Mens een beroep op een aantal criteria, die toelaten uit te maken of zo'n daadwerkelijke maatschappelijke behoefte voorligt.

Ten eerste is er het pertinentiecriterium. De maatregel moet relevant zijn om het beoogde doel te bereiken. Inzake quod certe non.

Een tweede criterium is dat van de proportionaliteit. Hier is de essentiële vraag of er een redelijke verhouding bestaat tussen de aantasting van het recht enerzijds en de legitieme doelstelling die nagestreefd wordt anderzijds.

In casu kan moeilijk worden aanvaard dat de beslissing proportioneel is en een legitiem doel nastreeft.

Recentelijk schijnt het Hof een nieuw criterium te hebben geïntroduceerd, met name van de subsidiariteit. De overheid dient inbreuken op rechten van burgers zoveel mogelijk te minimaliseren door oplossingen te vergelijken en vervolgens te trachten haar doelen te bereiken "in the least onerous ways as regards human rights" (DE HERT, P., Artikel 8 Recht op privacy, in Handboek EVRM, Deel 2, volume 1, VAN DE LANOTTE, J. en HAECK, Y. (ed.), Antwerpen, Intersentia, 2004, 719 en 720).

De essentiële vraag is of er een redelijke verhouding bestaat tussen de aantasting van het recht enerzijds en de legitieme doelstelling die nagestreefd wordt anderzijds.

In de bestreden beslissing geeft de verwerende partij op voormelde vragen geen antwoord.

Besluit:

Dat verzoekster aldus aantoont dat de bestreden beslissing een inbreuk vormt op het recht op privé- en familieleven zoals voorzien in artikel 8 EVRM, nu de bestreden beslissing met deze gegevens verzuimt rekening te houden."

2.6.2. Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De Raad onderzoekt dit middel in eerste instantie wat betreft de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van het nemen van de bestreden beslissing.

De Raad benadrukt dat het in de eerste plaats aan verzoekster toekomt, nu zij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privé- en gezins- en familieleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘*familie- en gezinsleven*’, noch het begrip ‘*privéleven*’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘*privéleven*’ verder een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) oordeelt in deze situatie zo dat *“de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden”* (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). De afhankelijkheidsrelatie moet aldus de gebruikelijke banden die tussen familieleden bestaan, overstijgen.

In het arrest Rahman van het Hof van Justitie van de Europese Unie wordt de afhankelijkheidsband van ruimere familieleden beschreven als volgt: *“Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste” in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven” door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen. [...] Dergelijke banden kunnen ook bestaan zonder dat het familielid van de burger van de Unie in dezelfde staat als die burger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.”* (HvJ 5 september 2012, C- 83/11, Rahman, 32).

Artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet beschouwt als *“andere familieleden van een burger van de Unie”* *“de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie”*.

Hieruit volgt dat een familielid van een burger van de Unie die geen familielid is zoals bepaald in artikel 40bis, § 2 van de Vreemdelingenwet moet aantonen in het land van herkomst *“ten laste”* te zijn van de referentiepersoon of deel uit te maken van diens gezin. Deze voorwaarde ligt in de lijn van wat het Hof van Justitie stelt in het arrest Rahman, met name dat er sprake moet zijn van *“nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie (...) wegens bijzondere feitelijke omstandigheden”*, door aan te tonen dat er sprake is van een *“financiële afhankelijkheid”* of *“ernstige gezondheidsredenen”* (*“ten laste”*) of dat de betrokkene behoort tot het *“huishouden”* van de burger van de Unie (deel uitmaken van het gezin).

De verblijfsvoorwaarde die wordt gesteld in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, met name dat het *“ander familielid”* in het herkomstland ten laste is van de referentiepersoon of deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon, verschilt in wezen dus niet van wat is vereist om onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM te vallen, met name een situatie waarin er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid andere dan de gewoonlijke affectieve banden. Het houdt een impliciete toetsing aan artikel 8 van het EVRM in, waarbij het bestaan van een beschermenswaardig gezins- of familieleven wordt nagegaan, hetgeen in de thans voorliggende situatie vereist dat de bijkomende elementen van afhankelijkheid worden nagegaan. Aldus kan worden gesteld dat de toets van artikel 8 van het EVRM reeds werd doorgevoerd in deze wettelijke bepaling, nu de wetgever heeft geoordeeld dat het verblijfsrecht voor ruimere familieleden van een Unieburger slechts kan worden toegekend wanneer aan bepaalde voorwaarden is voldaan (zie mutatis mutandis RvS 26 juni 2015, nr. 231.772).

In casu stelt verzoekster dat zij familie heeft in België en doelt zij hierbij op haar tante met de Poolse nationaliteit, in functie van wie zij de aanvraag tot familiehereniging indiende. Uit de voorgaande uiteenzetting volgt dat zij moet aantonen dat er in deze relatie sprake is van een afhankelijkheidsrelatie die de gebruikelijke banden die tussen familieleden bestaan overstijgt.

Verzoekster wordt een verblijfsrecht van meer dan drie maanden als *‘ander familielid’* van een burger van de Unie geweigerd, omdat uit het geheel van de voorgelegde documenten niet blijkt dat zij *“reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie”*. Verzoekster weerlegt deze vaststellingen niet, zoals blijkt uit de voorgaande bespreking van de middelen.

In deze omstandigheden kan het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie tussen verzoekster en haar tante niet worden vastgesteld. Verzoekster, die zich weliswaar beroept op een gezins- of familieleven, blijft ook volledig in gebreke alsnog een beschermenswaardig gezins- of familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aannemelijk te maken. Aldus wordt het bestaan van een gezins- of familieleven dat valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM niet aangetoond, zodat ook niet aannemelijk wordt gemaakt dat er een belangenafweging diende of dient plaats te vinden.

Er blijkt verder ook niet dat verzoekster zich ter ondersteuning van haar aanvraag op grond van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet beriep op een beschermenswaardig privéleven in België, of zulks zelfs maar dienstig kon aanvoeren om op deze grond te worden toegelaten tot een verblijf op deze wettelijke basis. Ook hier blijkt dan ook niet dat een belangenafweging hieromtrent zich opdroeg bij het nemen van de eerste bestreden beslissing.

Verzoekster beperkt zich in wezen tot een louter theoretische uiteenzetting omtrent artikel 8, tweede lid van het EVRM, dat hier bovendien niet speelt daar het in casu gaat om een eerste toelating tot verblijf.

De Raad stelt verder vast dat in de tweede bestreden beslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten, kan worden gelezen als volgt: *“Het gegeven dat de referentiepersoon en haar gezin zich in België gevestigd hebben, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie met de referentiepersoon of overige gezinsleden, anders dan de gewone affectieve banden, werden niet aangetoond. Betrokkene is een volwassen*

persoon waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene.”

Een eenvoudige lezing van deze bestreden beslissing leert dus dat verweerder de ingeroepen familieband in rekening heeft gebracht.

De Raad herhaalt dat uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden slechts als dusdanig worden beschermd door artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het is dus niet kennelijk onredelijk van verweerder om een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven aan verzoekster in weerwil van het voorgehouden gezins- of familieleven, waar hij stelt dat de bijzondere afhankelijkheid van verzoekster ten opzichte van haar tante niet blijkt. Verzoekster toont niet aan dat het door haar ingeroepen gezins- of familieleven als dusdanig onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM. Verzoekster geeft ook niet dat zij andere familiebanden heeft in België die onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kunnen vallen.

Voor zover verzoekster van oordeel zou zijn dat de bestreden verwijderingsbeslissing een inbreuk zou uitmaken op haar privéleven, merkt de Raad allereerst op dat – voor zover haar relatie met haar Poolse tante een beschermenswaardig privéleven uitmaakt – in deze bestreden beslissing werd geduid dat verzoekster een volwassen persoon is van wie mag worden verwacht dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van haar tante. Verweerder stelde dat nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Hij benadrukte hierbij dat er geen sprake is van een weigering van voortgezet verblijf. Verzoekster weerlegt deze motieven niet. Er liggen geen concrete elementen voor die maken dat niet in redelijkheid van verzoekster kan worden verwacht dat zij terugkeert naar haar herkomstland en daar haar leven opnieuw opneemt. Er kan worden aangenomen dat verzoekster is geboren en getogen in haar land van herkomst, minstens ligt geen begin van bewijs van het tegendeel voor, zodat niet valt in te zien waarom zij zich niet opnieuw daar kan vestigen, te meer nu niet blijkt dat er tussen haar en haar Poolse tante een bijzondere afhankelijkheidsrelatie bestaat. Er blijkt ook niet dat verzoekster in haar herkomstland geen andere familieleden en vrienden of kennissen meer heeft. Zij kan via de moderne communicatiemiddelen contacten onderhouden met haar tante in België. Nu niet blijkt dat verzoekster op enig ogenblik werd toegelaten of gemachtigd tot een verblijf in België, blijkt ook niet dat zij een gerechtvaardigde verwachting kon koesteren dat zij in dit land een privéleven mocht uitbouwen.

De Raad benadrukt dat de vaste rechtspraak van het EHRM stelt dat een privéleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding geeft tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM (zie bv. EHRM 8 april 2008, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk). Verzoekster doet geen enkele moeite om concrete argumenten naar voor te brengen die kunnen wijzen op dergelijke *“zeer uitzonderlijke omstandigheden”* en die kunnen toelaten vast te stellen dat haar particuliere belangen zwaarder zouden moeten doorwegen dan het door de verwerende partij beschermde algemeen belang, dat is gediend met een correcte toepassing van de verblijfswetgeving.

In deze omstandigheden blijkt niet dat de gedane belangenafweging door verweerder disproportioneel is. Er wordt geen enkel concreet element naar voor gebracht dat kan wijzen op een disproportionaliteit tussen het algemene belang en de persoonlijke belangen van verzoekster.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.6.3. In navolging van wat voorafgaat, kan evenmin een schending van artikel 22 van de Grondwet worden vastgesteld. In dit verband wijst de Raad erop dat de bescherming die wordt geboden door artikel 22 van de Grondwet gelijkaardig is aan deze die wordt geboden door artikel 8 van het EVRM. De Grondwetgever heeft immers *“een zo groot mogelijke concordantie nagestreefd met artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), teneinde betwistingen over de inhoud van dit Grondwetsartikel respectievelijk art. 8 van het EVRM te vermijden”* (Parl.St. Kamer 1993-94, nr. 997/5, 2). Het volstaat dus te verwijzen naar de eerdere bespreking van het middel.

2.6.4. Het achtste middel is ongegrond.

2.7.1. In een negende middel voert verzoekster de schending aan van de rechten van verdediging.

Zij onderbouwt haar middel als volgt:

“Wordt niet correct uitgeoefend en hier zou een vraag aan het grondwettelijk hof moeten gesteld worden:

- 1. Is de inhoud van het annulatieberoep en de werkwijze hiervan wel conform onze grondwet?*
- 2. Waarom mogen geen nieuwe stukken neergelegd worden (zo bepaald in annulatieberoep procedure) maar is dat conform de grondwet?*
- 3. Geen middel of nieuw middel naar voor brengen tijdens de procedure terwijl de verwerende partij in een betere positie wordt gelaten: ongelijkheid van wapens.*
- 4. Zijn de bepaalde termijnen wel conform de rechten van verdediging (zie de potpourriwetten waar bijvoorbeeld de termijn om in hoger beroep in strafzaken grondig werd verlengd).*
- 5. Waarom worden de bepalingen van het gerechtelijk wetboek met betrekking tot behandelen van een zaak uitgesloten of niet naar analogie toegepast?*

HOE:

Indien in een rechtszaak een vermoeden bestaat dat een wetgevende akte ongrondwettig is, dient de rechter een prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof. De rechter moet dan wachten op een uitspraak van het Hof. Als de rechter een antwoord krijgt van het Grondwettelijk Hof dient hij zich ook aan deze uitspraak te houden, hij dient (in geval dat op de prejudiciële vraag positief wordt geantwoord) de omstreden wet/decreet/ordonnantie in deze zaak dus buiten toepassing te laten. Let op: de ongrondwettige wet/decreet/ordonnantie blijft nog steeds bestaan in de rechtsorde! Na een prejudiciële vraag waarop het Grondwettelijk Hof de ongrondwettigheid van een wet/decreet/ordonnantie bevestigt gaat ook terug een termijn van 6 maanden in waarin men een aanvraag tot vernietiging kan indienen. De rechter kan het Grondwettelijk Hof niet omzeilen door te stellen dat zij een wetgevende akte toetst aan een internationaal verdrag, dat ruimere bescherming biedt dan de Belgische Grondwet, waardoor ze dus de wetgevende akte in feite toetst aan de Grondwet, zonder een prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof. Indien een internationaal verdrag een analoge bepaling heeft in de Grondwet heeft het Grondwettelijk Hof zich bevoegd geacht om dit te toetsen aan de wetten, decreten en ordonnanties.

Aangezien de voorwaarden van gezinshereniging vervuld zijn, dient het verzoek tot nietigverklaring ontvankelijk en gegrond verklaard te worden.”

2.7.2. Verzoekster toont allereerst niet aan dat de bestreden beslissingen zelf zijn tot stand gekomen met miskenning van de rechten van verdediging. In dit verband moet worden vastgesteld dat verzoekster in het kader van haar aanvraag net de mogelijkheid had om deze, alsook de voorgehouden afhankelijkheidsband met haar Poolse tante, met alle volgens haar relevante stukken te onderbouwen. Zij kreeg maar liefst drie maanden de tijd om alle dienstige stukken te verzamelen en voor te leggen. Aldus moet worden aangenomen dat zij in de mogelijkheid werd gesteld om haar standpunt op nuttige wijze naar voor te brengen en te onderbouwen met de nodige bewijzen. Het gegeven dat zij zelf naliet om tijdig de nodige bewijsstukken te verzamelen, betekent nog niet dat verweerder verzoekster niet in de mogelijkheid heeft gesteld om haar standpunt te onderbouwen.

2.7.3. Verzoeksters kritiek is niet zozeer gericht tegen de bestreden beslissingen, maar wel tegen de annulatiebevoegdheid van de Raad overeenkomstig artikel 39/2, § 2 van de Vreemdelingenwet wanneer gevat inzake door verweerder genomen beslissingen. De kritiek komt neer op wetskritiek. De Raad kan evenwel enkel de wettigheid van een bestreden beslissing nagaan, maar kan daarbij niet zelf de wet beoordelen (zie naar analogie Cass. 17 mei 2010, S.09.0038.N).

Verzoekster geeft aan dat de annulatiebevoegdheid van de Raad dient te worden getoetst aan de artikelen 10, 11 en 191 van de Grondwet, waarmee zij aangeeft een probleem te zien op het vlak van het gelijkheids- en non-discriminatiebeginsel, zonder evenwel de moeite te nemen om concreet te duiden welke categorieën van personen zij precies vergelijkt en hoe zij dit precies verbindt met *“de rechten van verdediging”*. Verzoekster maakt zich er wel heel gemakkelijk vanaf door enkele bemerkingen op te werpen inzake de annulatieprocedure bij de Raad, zonder de moeite te nemen een concrete en duidelijke prejudiciële vraag te formuleren. De vermeende ongelijkheid van wapens tussen de verzoekende en de verwerende partij in deze procedure voor de Raad wordt ook niet concreet aannemelijk gemaakt. Verzoekster werd trouwens de mogelijkheid geboden om een synthesesmemorie

neer te leggen waarin zij kon repliceren op de nota met opmerkingen van verweerder, maar gaf aan geen wens te hebben in deze zin. Op geen enkele wijze gaf zij in de loop van de procedure voor de Raad ook aan nog bijkomende middelen te hebben willen ontwikkelen.

Bovendien wordt erop gewezen dat het Grondwettelijk Hof in zijn arrest van 27 mei 2008 met nr. 81/2008 reeds heeft geoordeeld als volgt:

“Wanneer de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van paragraaf 2 van artikel 39/2 optreedt, beschikt hij over een soortgelijke vernietigingsbevoegdheid en schorsingsbevoegdheid als die welke de Raad van State voorheen had.

In dat geval treedt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet op met volle rechtsmacht, maar als annulatierechter.

[...] In aangelegenheden bedoeld in artikel 39/2, § 2, oefent de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een jurisdictionele toetsing uit, zowel aan de wet als aan de algemene rechtsbeginselen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gaat daarbij na of de aan zijn toezicht voorgelegde overheidsbeslissing de vereiste feitelijke grondslag heeft, of die beslissing uitgaat van correcte juridische kwalificaties en of de maatregel niet kennelijk onevenredig is met de vastgestelde feiten. Wanneer hij die beslissing vernietigt, dient de overheid zich te schikken naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen: indien de overheid een nieuwe beslissing neemt, mag zij de motieven van het arrest dat de eerste beslissing heeft vernietigd, niet negeren; indien zij in de vernietiging berust, wordt de aangevochten akte geacht nooit te hebben bestaan (vergelijk: EHRM, 7 november 2000, Kingsley t. Verenigd Koninkrijk, § 58).

Bovendien kan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, in de omstandigheden bedoeld in artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980, de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing bevelen, in voorkomend geval door uitspraak te doen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. De Raad kan tevens, in de omstandigheden bedoeld in artikel 39/84 van dezelfde wet, voorlopige maatregelen bevelen.

De rechtzoekenden beschikken derhalve over een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg, voor een onafhankelijk en onpartijdig rechtscollege, tegen de administratieve beslissingen die op hen betrekking hebben.

Artikel 39/2, § 2, ingevoegd bij het bestreden artikel 80, heeft niet tot gevolg dat het op onevenredige wijze de rechten van de betrokken personen beperkt.” (punten B.16.2. en B.16.3.)

Het Grondwettelijk Hof oordeelde dat *“de omstandigheid dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet met volle rechtsmacht, maar als annulatierechter uitspraak doet, wanneer hij op grond van paragraaf 2 van artikel 39/2 optreedt, de rechtzoekenden in de procedure niet van een daadwerkelijk rechtsmiddel berooft”* (punt B.16.3.).

Aldus heeft het Grondwettelijk Hof reeds bevestigd dat een annulatieberoep bij de Raad als een daadwerkelijk rechtsmiddel dient te worden beschouwd, dat dit de rechten van de betrokken personen niet op onevenredige wijze beperkt en dat het niet noodzakelijk is dat de Raad in alle zaken met volle rechtsmacht kan optreden.

De Raad stelt vast dat verzoekster ook niet aantoonde in welke mate een wettigheidsonderzoek haar belangen zou schaden en op welke wijze het eindresultaat zou verschillen van een behandeling van het beroep bij volle rechtsmacht. In dit verband wordt herhaald dat verzoekster ten onrechte voorhoudt dat het thans door haar aangebrachte stuk van Western Union handelt over geldstortingen die de referentiepersoon aan haar heeft gedaan in het land van herkomst.

Verzoekster stelt zich nog de vraag of *“de bepaalde termijnen”* wel conform de rechten van verdediging zijn. Zij verwijst hierbij naar *“de potpourriwetten waar bijvoorbeeld de termijn om in hoger beroep in strafzaken grondig werd verlengd”*. Zij stelt zich ook de vraag waarom de bepalingen van het gerechtelijk wetboek met betrekking tot het behandelen van een zaak worden uitgesloten en deze niet naar analogie worden toegepast. Zij wenst dat de Raad ook in dit verband een prejudiciële vraag zou stellen aan het Grondwettelijk Hof in het licht van de artikelen 10, 11 en 191 van de Grondwet. Andermaal blijkt dit wetskritiek te zijn. Ook is het volstrekt onduidelijk op welke termijnen verzoekster precies doelt of welke wettelijke bepalingen zij precies wenst te zien getoetst en waarom. Nergens duidt zij waarom *“de bepaalde termijnen”* problematisch zouden zijn in het licht van de rechten van verdediging of het gelijkheids- en non-discriminatiebeginsel. Bovendien kan de Raad niet begrijpen wat de relevantie is van dit betoog voor verzoeksters aanvraag of de wettigheid van de bestreden beslissingen. Verzoekster slaagt er niet in om enige concrete prejudiciële vraag te formuleren en al

zeker niet een prejudiciële vraag waarop het antwoord onontbeerlijk is opdat de Raad uitspraak kan doen in de voorliggende zaak.

Er bestaat geen noodzaak tot het stellen van een prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof.

2.7.4. Het negende middel kan niet worden aangenomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht maart tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS